

Naomi – Přežila jsem Bosnu

je skutečný příběh fenky zachráněné z Bosny, která
navzdory prožitému utrpení znovu našla důvěru, lásku a
domov

1 VĚNOVÁNÍ

Tuto knihu věnuji Naomi, která mi ukázala, že i po těch nejtěžších životních zkouškách lze znovu najít důvěru, bezpečí a lásku.

Věnuji ji také Elly Anne, která navždy zůstane součástí mého srdce a jejíž vzpomínka mě provází každým dnem. Přestože už není po mém boku, její láska ve mně zůstala navždy.

Z celého srdce ji věnuji Lidušce za její laskavost, trpělivost, pochopení a bezpodmínečnou lásku. Za to, že Naomi od prvního dne přijala mezi nás, otevřela jí své srdce a dala jí pocit domova, po kterém tak dlouho toužila.

Mé zvláštní poděkování a věnování patří také Teresce.

Teresce, která byla pro Naomi její první mámou.

První náručí, ve které se cítila v bezpečí.

První rukou, která ji pohladila. Prvním člověkem, který jí ukázal laskavost.

První ochranou před světem, kterého se bála. První ženou, která v ní viděla víc než jen další zachráněné štěně.

Děkuji Ti za lásku, péči, trpělivost a čas, který jsi Naomi věnovala na začátku její cesty. Některé okamžiky trvají jen krátce, ale jejich otisk zůstává navždy. A Ty budeš navždy součástí Naomiina příběhu.

Dále tuto knihu věnuji také Jasmince a Lvě, patronkám World of Dogs a všem lidem, kteří zasvětili svůj život záchraně opuštěných a týraných psů. Díky vám dostávají tisíce zvířat druhou šanci poznat bezpečí, lásku a nový domov.

A nakonec ji věnuji všem zachráněným psům po celém světě.

Všem, kteří navzdory bolesti, strachu, hladu, samotě a opuštění dokázali znovu uvěřit člověku.

Protože každý pes si zaslouží být milován.

A každý zachráněný život stojí za to.

Tato kniha patří vám.

2 PODĚKOVÁNÍ

Tato kniha by nikdy nevznikla bez lidí, kteří se každý den rozhodují měnit osudy těch, kteří sami o pomoc požádat nedokážou.

Mé nejhlubší poděkování patří celé organizaci **World of Dogs**, všem dobrovolníkům, záchranářům, veterinářům, řidičům transportů, dočasným pečovatelům a podporovatelům, kteří se podílejí na záchraně psů v Bosně a Hercegovině.

Málokdo si dokáže představit, kolik času, sil, odvahy a financí stojí záchrana jediného psa.

Za každým zachráněným životem jsou stovky kilometrů na cestách, hodiny hledání, odchytů v nebezpečných podmínkách, veterinární péče, léčby, krmení, očkování, administrativy, transportů, a především obrovského odhodlání nikdy se nevzdát.

Jsou to lidé, kteří vstupují do míst, odkud by většina z nás raději odešla. Do opuštěných oblastí, rozbořených míst, skládek, lesů, míst plných bolesti, strachu a beznaděje.

A přesto tam jdou.

Protože vědí, že někde čeká další pes, potřebuje pomoc.

Během let zachránili stovky a stovky psů. Každý z nich měl svůj příběh. Každý z nich měl své jméno. Každý z nich měl svůj osud.

Někteří byli nemocní.

Někteří zranění.

Někteří hladoví.

Někteří už téměř ztratili naději.

Přesto dostali šanci.

Velmi si vážím také toho, že jsme mohli být svědky mnoha záchran od samotného začátku. Mohli jsme sledovat příběhy psů nalezených na ulicích, jejich léčbu, první krůčky k uzdravení i jejich cestu do nových domovů.

Viděli jsme nejen šťastné konce, ale i obrovské množství práce, která jim předcházela.

Děkuji všem rodinám, které otevřely své domovy a svá srdce zachráněným pejskům.

Děkuji těm, kteří čekali týdny i měsíce, než jejich nový člen rodiny dorazí do České republiky.

Děkuji těm, kteří se nebáli přijmout psa s minulostí, strachem nebo traumatem.

Děkuji těm, kteří svým psům dávají lásku již mnoho let.

Někteří z pejsků zachráněných organizací World of Dogs dnes žijí spokojený život již deset i více let. Stali se plnohodnotnými členy rodin, společníky na cestách, kamarády dětí i věrnými přáteli svých lidí.

Právě vy jste důkazem, že každá záchrana má smysl.

A nakonec patří velké poděkování také vám, milí čtenáři.

Děkuji, že držíte tuto knihu ve svých rukou.

Děkuji, že jste se rozhodli poznat příběh Naomi.

Děkuji, že věříte ve druhé šance.

Zakoupením této knihy nepodporujete pouze jeden příběh.

Podporujete myšlenku, že každý život má hodnotu.

Podporujete lidi, kteří se nevzdávají.

Podporujete organizaci World of Dogs a její další záchranné mise.

Část výtěžku z prodeje této knihy bude věnována na pomoc psům v Bosně a Hercegovině – na jejich krmení, veterinární péči, léčbu, očkování a záchranu dalších životů.

Možná nikdy neuvidíte pejska, kterému vaše podpora pomůže.

Možná nikdy nepoznáte jeho jméno.

Ale díky vám dostane šanci.

Šanci přežít. Šanci být milován. Šanci najít svůj domov. Stejně jako ji dostala Naomi. Za to vám patří naše upřímné a srdečné poděkování.

3 Úvod

Proč vznikla tato kniha

Existují příběhy, které si zaslouží být vyprávěny.

Ne proto, že jsou dokonalé.

Ne proto, že mají pohádkový konec.

Ale proto, že v sobě nesou naději.

Příběh Naomi je jedním z nich.

Tato kniha vznikla z lásky. Z lásky ke psům, k životu a k bytostem, které si navzdory těžkému osudu dokázaly zachovat schopnost znovu důvěřovat.

Když Naomi přijela z Bosny do našeho života, byla ještě malé štěně. Na první pohled se nijak nelišila od jiných zachráněných pejsků. Jenže za jejíma očima se skrýval příběh, který jsem tehdy ještě neznala. Příběh plný strachu, nejistoty, boje o přežití a obrovské odvahy.

Postupně jsem si začala uvědomovat, že Naomi není jen další pes.

Byla učitelkou.

Každý den mě učila trpělivosti.

Učila mě dívat se na svět jejíma očima.

Učila mě chápat, že důvěra není samozřejmost, ale dar.

A především mě učila, že i ta nejhlubší zranění lze zahojit láskou, bezpečím a časem.

Právě proto jsem se rozhodla napsat tuto knihu.

Nejen kvůli Naomi.

Nejen kvůli sobě.

Ale kvůli všem psům, kteří stále čekají na svou druhou šanci.

Kvůli lidem, kteří uvažují o adopci psa a možná mají obavy, zda to zvládnou.

Kvůli rodinám, které už doma mají pejska s těžkou minulostí a někdy si připadají bezradné.

A také kvůli těm, kteří chtějí lépe porozumět řeči psů, jejich emocím a způsobu, jakým vnímají svět kolem sebe.

Tato kniha není jen příběhem Naomi.

Je také průvodcem.

Najdete v ní skutečný příběh fenky zachráněné z Bosny, její cestu do České republiky, první dny v novém domově, budování důvěry, vztah k lidem, ke psům a k životu samému.

Najdete zde také praktické rady, zkušenosti, návody, výcvikové postupy a vysvětlení psí komunikace, které mohou pomoci každému, kdo chce svému psovi lépe rozumět.

Přála bych si, aby si každý čtenář z této knihy odnesl jediné poselství:

Nikdy není pozdě začít znovu.

Ať už jde o člověka, nebo o psa.

Každý si zaslouží druhou šanci.

Každý si zaslouží být milován.

A každý si zaslouží mít místo, kterému může říkat domov.

Pokud vám příběh Naomi vykouzlí úsměv, dojme vás, něco nového naučí nebo vás inspiruje k pomoci dalším zvířatům, pak tato kniha splnila svůj účel.

Děkuji, že jste se rozhodli vydat se s námi na tuto cestu.

Vítejte v příběhu Naomi.

V příběhu o odvaze, důvěře, naději a bezpodmínečné lásce.

KAPITOLA 7

KAM TO JEDEME?

Vypráví Naomi

Jednoho dne se stalo něco velmi podezřelého.

Nejdřív jsem si myslela, že bude normální den.

Trochu spaní.

Trochu mléka.

Trochu okusování sourozenců.

Trochu okusování sebe navzájem.

Prostě štěněcí program.

Jenže pak přišel nějaký vysoký dvounožec.

Neznala jsem ho.

Ani trochu.

A co je ještě horší...

On znal mě.

Vzpomínám si, jak se nade mnou naklonil.

Podíval se na mě.

Usmál se.

A v tu chvíli jsem věděla, že je zle.

Protože kdykoli se dvounožci usmívají tímhle způsobem, většinou následuje něco, na co se pes nikdo neptal.

A taky že ano.

Najednou mě zvedl do náruče.

Počkejte!

Kam mě nesete?

Já jsem nic neprovedla!

To byl Dylan!

Nebo Oliver!

Dobře... možná trochu i já.

Ale jen malinko.

Ohlédla jsem se.

Maminka.

Sourozenci.

Moje banda.

Všichni zůstávali za mnou.

„Haló?“

„To jste si nevšimli, že odcházím?“

„Já se ztratím!“

„Já neumím ani spočítat vlastní tlapky!“

Nikdo nic.

Jen maminka se dívala.

Takovým tím zvláštním pohledem.

Dnes už vím, že věděla něco, co já ne.

Pak přišla klec.

Klec.

To slovo samo o sobě nezní dobře.

A tahle nevypadala o nic lépe.

Posadili mě dovnitř.

Vedle mě další psi.

Další klece.

Další čumáky.

Některé smutné.

Některé zvědavé.

Některé vypadaly, že už podobnou cestu zažily.

Já ne.

Já jsem byla profesionální štěně.

Měla jsem zkušenosti pouze s:

jídlem,

spaním,

běháním,

okusováním sourozenců.

To bylo celé moje životopisné portfolio.

Pak se zavřely dveře auta.

BUM.

A bylo ticho.

Takové to ticho, kdy víte, že se něco děje.

Jen nevíte co.

Motor zabručel.

Auto se rozjelo.

A já měla asi milion otázek.

Kam jedeme?

Co jsou Čechy?

Jsou tam psi?
Jsou tam granule?
Mají tam maminky?
A hlavně...
Budou tam nějaké svačiny?
Protože kdyby tam nebyly svačiny, tak bych se chtěla vrátit.

Lehla jsem si.
Pak jsem si sedla.
Pak jsem si zase lehla.
Pak jsem si sedla obráceně.
Nevěděla jsem, jak se cestuje správně.
Byla to moje první služební cesta.

A tak jsem přemýšlela.
Budu ještě někdy spát vedle sourozenců?
Uslyším ještě maminku?
Najdu si nové kamarády?
Bude mě mít někdo rád?
Nebo skončím někde, kde nikdo nebude vědět, jak moc krásná jsem?
Což by byla mimochodem obrovská škoda.

Čím déle jsme jeli, tím víc jsem byla smutná.
Ale někde hluboko uvnitř jsem cítila ještě něco jiného.
Takové malé šimrání.
Jako když víte, že za dveřmi čeká překvapení.
Trochu se bojíte.
Trochu se těšíte.
A vůbec netušíte, co přijde.

Podívala jsem se naposledy směrem, odkud jsme přijeli.
A ve své malé štěněcí hlavě jsem si pomyslela:
„Tak ahoj, Bosno.“
„Děkuji za maminku.“
„Děkuji za sourozence.“
„Děkuji za všechny bláznivé dny.“

„A teď mi prosím držte tlapy.“
Protože vůbec nevím, kam jedu.
Ale něco mi říká...
že tenhle příběh teprve začíná.

Pozn.: Vypráví Naomi

Po několika hodinách cestování jsem dospěla k jednomu velmi důležitému závěru.

Cestování je strašně únavná věc.

Pes si Vám lehne.

Pak si sedne.

Pak si lehne na druhý bok.

Pak si lehne na první bok.

Pak se pokusí usnout.

Pak ho probudí nějaký pes, který si vedle odkašle.

Pak se snaží usnout znovu.

A tak pořád dokola.

Nakonec jsem byla tak unavená, že jsem si ani nevšimla, jak dlouho jedeme.

A pak...Auto zastavilo. Opravdu zastavilo. Ne jen na chvilku. Úplně. Motor ztlchl.

Ozvalo se otevírání dveří. Kroky. Hlasy. Spousta hlasů. A najednou...BUM!

Do očí mě udeřilo něco neuvěřitelně jasného. Mhouřila jsem očička tak moc, že jsem vypadala jako rozespalý krtek. Co je to? Kdo rozsvítil to obrovské světlo?

A proč mi svítí přímo do obličeje? Až později jsem zjistila, že tomu dvounožci říkájí slunce. Podle mě je to jen obrovská nebeská baterka.

Dveře klece se otevřely.

A objevil se ON. Ten vysoký dvounožec. Ten samý. Ten, který mě kdysi sebral od maminky. Ten, kvůli kterému jsem absolvovala svůj první mezinárodní služební výjezd. Natáhl ke mně ruce. Já se na něj podívala. On se podíval na mě. A než jsem stihla protestovat, byla jsem zase ve vzduchu. Nemám ráda, když mě někdo přenáší bez předchozí rady. Ale nikdo se mě neptal. Jenže tentokrát se stalo něco zvláštního. Místo aby mě odnesl do další klece, předal mě někomu jinému. Někomu, koho jsem nikdy předtím neviděla. Byla to mladá žena. A voněla. Tak zvláštně. Tak hezky. Tak bezpečně. Voněla domovem. I když jsem tehdy ještě nevěděla, co to domov vlastně je. Než jsem se stačila rozkoukat, přitiskla si mě k sobě. Schovala mě pod velký hnědý kabát. A já najednou cítila teplo. Takové to opravdové. Ne teplo od sluníčka. Ne teplo od deky. Ale teplo, které vychází ze srdce. Začala na mě mluvit. Pořád něco říkala. Dlouhé věty. Měkkým hlasem. Laskavě. Něžně. A já nerozuměla ani jednomu jedinému slovu. Ani jednomu. Mohla mi klidně recitovat jídelní lístek. Nebo návod na pračku. Nebo předpověď počasí. Neměla bych nejmenší tušení. Ale jedno jsem pochopila. Ten hlas nebyl zlý. Ten hlas mě nechtěl zahnat. Nechtěl mě vystrašit. Nechtěl po mně nic. Jen mě vítal. Poslouchala jsem ji. Nakláněla hlavičku. Snažila se zachytit význam. A nakonec jsem si řekla: „Nevím, co říká.“ „Ale zní to hezky.“ „A jestli se nemýlím...“ „...tak bych mohla dostat svačinu.“ Ano. Přiznávám. Moje štěněcí logika byla jednoduchá. Když je někdo hodný... Když se usmívá... Když vás drží v náručí... A mluví na vás tak krásně... Pak je vysoká pravděpodobnost, že má někde schované něco dobrého k snědku.

Aspoň jsem v to pevně doufala. A tehdy jsem ještě netušila, že ta voňavá dvounožka podobná zázrakům se jmenuje Teresa.

A že se právě stala jedním z nejdůležitějších lidí v mém životě.

KAPITOLA 8

CESTA DOMŮ, PRVNÍ DEN

Vypráví Naomi

Ještě, než jsem se stačila pořádně rozkoukat, začala kolem mě pobíhat další známá dvounožka. Iva. Tehdy jsem samozřejmě netušila, že se jmenuje Iva. Pro mě to byla prostě ta paní, která neustále vytahovala nějakou podivnou svítící krabičku a mířila ji mým směrem. Cvaky. Kliky. Blesky. Fotka sem. Fotka tam. Fotka s Teresou. Fotka bez Teresy. Fotka zleva. Fotka zprava. Fotka zepředu. V jednu chvíli jsem začala mít pocit, že jsem se stala minimálně ministryní pro štěňata nebo vítězkou soutěže Bosenská Miss 2019.

Po několika dalších fotografiích mi začalo docházet, že jsem pravděpodobně velká celebrita. Jinak si to neumím vysvětlit. Jediná škoda byla, že jsem neměla tlapky od bahna. Určitě bych Ivě dala autogram na bílý kabát. To dělají slavní. Tedy myslím. Nikdy předtím jsem slavná nebyla. Na druhou stranu jsem byla docela spokojená. Ta voňavá dívka, která mě držela v náruči, byla opravdu moc hodná. Musela mít na snídani nějaký sladký pudink. A piškoty. Plný pytel piškotů! Pořád mě hladila. Pořád na mě mluvila. Pořád se usmívala. A já pomalu začínala věřit, že mě nikam nevrátí. Jenže... Co se nestalo. Zase auto. Ano. Znovu auto. Začínala jsem mít podezření, že dvounožci tráví polovinu života přesouváním se v těchto podivných plechových boudách na kolečkách.

Naštěstí jsem tentokrát nemusela do klece. To byla obrovská úleva.

Zůstala jsem v náruči Teresy. A to bylo mnohem příjemnější.

Na krku jsem měla nové červené vodítko a obojek.

Nevím, po kom jsem ho zdědila. Možná po nějakém významném psím šlechtici. Možná po prezidentovi psů. Těžko říct. Každopádně mi to připadalo trochu zvláštní. A upřímně? Taky trochu nepříjemné. Všichni okolo se tvářili, jak je to nádherný obojek. Jenže nikdo se mě nezeptal na názor. A já osobně bych dala přednost třeba pečenému kuřeti. To je mnohem praktičtější dárek. Pak se stalo něco ještě zvláštnějšího. Do auta nastoupila druhá žena. Posadila se vedle nás. Podívala se na mě. A najednou se rozplakala. Úplně doopravdy. Vzala si mě do náruče. Dívala se mi do očí. Pořád dokola. A mezi slzami opakovala: „To je ona...“ „Ty oči...“ „To je moje Elinka...“ „Ona se mi vrátila...“ Přiznám se, že jsem tomu vůbec nerozuměla. Kdo je Elinka? Kde je? Proč se neukáže? A proč si mě s ní všichni pletou? Já jsem přece Naomi. Tedy... Vlastně jsem tehdy ještě ani pořádně nevěděla, že jsem Naomi. Podívala jsem se na Teresu. Pak na druhou plačící dívku. Pak zase na Teresu.

A nakonec jsem udělala to, co umí každé rozumné štěně.

Olízla jsem jí nos.

Protože když dvounožci pláčou, většinou to funguje.

Kupodivu fungovalo i tentokrát.

Rozesmála se.

Objala mě ještě pevněji.

A já si pomyslela:

„Dobře.“

„Tak asi zůstanu.“

„Tyhle dvě vypadají trochu bláznivě.“

[illegible]

Motor zabručel. Auto se rozjelo. Krajina za oknem začala utíkat. A já zaslechla větu, kterou jsem toho dne slyšela několikrát. „Jedeme domů.“ Domů? To slovo jsem neznala. Nevěděla jsem, jak vypadá. Nevěděla jsem, kde je. Nevěděla jsem, co znamená. Ale když jsem se schoulila do Terezina kabátu a poslouchala tlukot jejího srdce, začínala jsem mít pocit... že bych to brzy mohla zjistit.

velké fotografie našich bosenských čtyřnohých přátel

